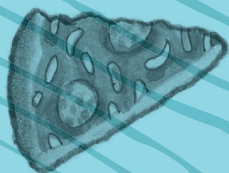

FABIO

De klimmende wielrenner

Henriët Koornberg-Spronk

Met illustraties van Hester van de Grift

Naam: Fabio Monsori

Leeftijd: 11, bijna 12

Kleur ogen: bruin

Kleur haar: donkerbruin, bijna zwart

Ik woon in huis met: papa Roberto, mama Maria, teckel Kasimier
(voor een poosje dan)

Mijn school heet: basisschool De Zonnestraal

Ik zit in groep: 7

Mijn hobby's zijn: wielrennen, chillen, Gio helpen met pizza's
bakken

Ik ben dol op: Kasimier, wielrennen, beklimmingen,
Peter Sagan, Mathieu van der Poel en
Tom Dumoulin

Ik heb een hekel aan: bochten rijden, klimmen in een klimhal,
huiswerk (wie heeft dat ooit uitgevonden?)

Ik word later: PROFWIELRENNER

Ik ga nooit de deur
uit zonder: in de spiegel te kijken of mijn haar goed zit

Mijn beste vriend(en)/
vriendin(nen) is/zijn: Carlijn, Esmée en Marit

Woordenlijst Italiaans-Nederlands

In het verhaal worden enkele Italiaanse woorden gebruikt. Achter elk Italiaans woord staat een getal. Aan het eind van het verhaal vind je een woordenlijst Italiaans-Nederlands. Zoek in die lijst het getal op en ontdek wat de Nederlandse vertaling is. Zo leer je tijdens het lezen ook nog een beetje Italiaans ;-)

1. Uittaten

Maandag, 7.41 uur

'Hé Fabio, zullen we jou ook even uitlaten?' Marit staat met Esmée en Carlijn op het grasveld en zwaait naar me. 'Graag!' Ik snuif de ochtendlucht op en loop naar de meiden toe. 'Ciao, ragazze!'

Splinter, Vicky en Bello trekken aan hun riem en blaffen vrolijk. Ik aai ze alle drie even over hun kop. Ze springen tegen me op en likken me in mijn gezicht. Zo gaat het elke ochtend als ik meega naar het uitlaatveldje. Ik ben dol op hen en zij op mij.

'Ik vind het écht jammer dat je geen huisdier mag van je ouders,' zegt Marit.

'Ja, je zou een superlief baasje zijn.' Carlijn glimlacht naar me.

Esmée grinnikt. 'Misschien wel een beetje

te lief, ze zouden helemaal niet naar jou luisteren.'

Ik knik. 'Daar zou je zomaar eens gelijk in kunnen hebben.'

'Kun je niet nog eens vragen of je een hond mag?' vraagt Marit.

'Bij mijn ouders is nee echt nee.' Ik heb geen zin om erover door te praten. 'Kom, we gaan. Hebben jullie lekker gesport dit weekend?'

'Tja, wat je lekker noemt,' antwoordt Esmée.

'Oké, vertel. Deed de trainer weer moeilijk?'

'Nee, dat niet, maar de honderd meter sprint ging echt knudde.

Ik kwam gewoon als een slak uit de startblokken, joh. De rest was al weg toen ik nog op gang moest komen.'

‘Ah, balen,’ zegt Carlijn. ‘Bij mij ging het volleyballen ook niet best. Onze tegenstander was vorig jaar regionaal kampioen. We hebben per set maar vijf punten gepakt.’

‘Nou, dan was je in ieder geval een keer vroeg thuis,’ zeg ik.

Carlijn lacht. ‘Zo kun je het ook bekijken.’

‘En jij, Marit, hoe gaat het met de *paddenstoel* voor de eindvoorstelling?’ Ik geef haar een por.

Marit zucht. ‘*Pas de deux*, hoe vaak moet ik dat nou nog zeggen?’

‘Padduhdeuh!’ roept Esmée.

‘Ja, dat zeg ik. Doet Bastiaan nog een beetje zijn best?’

‘Ja, gaat echt supergoed,’ antwoordt Marit.

‘Cool. Ik ben echt zo benieuwd naar jullie dans,’ zegt Carlijn.

Marit knikt. ‘Mijn moeder heeft de kaartjes al besteld. Ook voor jullie natuurlijk.’

Bij het uitlaatveldje klikken de meiden de riemen los. De honden rennen meteen het veld op en beginnen met elkaar te stoeien. Ik zou ook wel een hond willen zijn.

‘Ik heb zo’n zin in volgend weekend,’ zeg ik.

‘Dan ga je op trainingskamp naar Limburg, toch?’ vraagt Marit.

‘Ja, dat wordt echt supertof. We gaan heel veel beklimmingen doen uit de *Amstel Gold Race*.’

‘De Amstel watte?’ vraagt Carlijn.

Esmée kijkt me vragend aan. ‘Amstel is toch een biermerk?’

Marit duwt tegen mijn schouder. ‘Je weet dat je pas bier mag drinken als je achttien bent, hè?’

Die meiden snappen ook helemaal niets van wielrennen. ‘*Mamma mia*. Weten jullie niet eens wat de *Amstel Gold Race* is? Dat is een van de bekendste wielerklassiekers van Nederland!’

Carlijn, Esmée en Marit kijken elkaar aan en schieten in de lach. ‘Zo bekend dat wij niet weten wat het is!’ Esmée ligt dubbel.

Ik schud mijn hoofd. ‘Jullie hebben ook echt totaal geen verstand van wielrennen, hè?’

‘*Nope*, ik snap niet wat er nou leuk aan is. Het lijkt me vooral verschrikkelijk om al die bergen op te fietsen. Ik vind de brug al niet te doen,’ zegt Marit.

‘Ja, klimmen lijkt me ook echt *killing*,’ zegt Esmée. ‘Ik ben blij dat de atletiekbaan helemaal vlak is.’

‘Alleen maar rondjes rennen over een baan met witte strepen, dat is pas *killing*,’ reageer ik. ‘Later win ik een etappe in de Tour de France. Of ik word eerste bij een tijdrit, zoals Tom Dumoulin, dat lijkt me helemaal episch.’

Ik wil echt supergraag profwielrenner worden. Soms zit ik daarover te fantaseren. In de klas bijvoorbeeld, tijdens een saaie rekenles. Dan zie ik mezelf met mijn handen in de lucht over de finish rijden.

Carlijn schiet in de lach. ‘Haha, episch, wat is dat nou weer voor woord!’ ‘In onze wielerploeg noemen we alles episch.’

‘Dus Tom Dumoulin is bijvoorbeeld “episch”?’ vraagt Esmée sarcastisch. ‘Dat heb je helemaal goed! Hoe cool zou het zijn als hij de Tour de France wint? Peter Sagan is trouwens ook mega-episch. Heb je zijn *wheelies* weleens gezien? Zo gaaf! En wat dacht je van Mathieu van der Poel. Die kerel kan echt alles.’ Ik kan wel uren praten over mijn fietshelden.

‘Mathieu van der Poel, nog nóóit van gehoord!’ giechelt Marit.

‘Zijn vader is Adrie van der Poel. Die was vroeger ook een heel goeie wielrenner. En zijn opa heet Poulidor.’

‘Poeli-wat?’

Ik schud mijn hoofd van verbazing. ‘Het moet niet gekker worden. Die man is een legende!’

‘Ja, dus?’ Esmée kijkt me met een uitdagende blik aan.

Ik gooi mijn armen in de lucht. ‘*Mamma mia*, wat moet ik met jullie?’ Carlijn legt een hand op mijn schouder. ‘Al die wielrenners boeien ons niet. Maar als jij meedoet aan de Tour de France, dan komen we zeker kijken.’

‘Op één voorwaarde,’ zegt Marit.

Ik kijk haar vragend aan.

‘Dat we een vip-behandeling krijgen.’

‘Ja, anders komen we niet.’ Carlijn steekt haar neus in de lucht.

‘Komt in orde, dames!’

‘Maar dan moet je ons één ding beloven,’ zegt Marit.

‘Wat dan?’

‘Dat je niet zo mager wordt als al die andere profwielrenners.’

‘Nee, ziet er niet uit.’ Carlijn trekt een vies gezicht.

Esmée steekt waarschuwend haar vinger in de lucht. ‘Dan krijg je met ons te maken.’

Ik schiet in de lach. ‘Nee, joh, ben je gek! Daarvoor vind ik eten veel te lekker!’

2. Mevrouw Van 't Hek

Maandag, 8.05 uur

Meedoen aan de Tour de France en de gele trui winnen, daar droom ik bijna elke nacht van. Zou ik dat kunnen? Ben ik goed genoeg? De trainer zegt altijd dat je met talent alleen geen winnaar wordt. Je moet er ook keihard voor willen knokken. Nou, dat zit wel goed bij mij.

'Waar is mevrouw Van 't Hek eigenlijk?' hoor ik Marit zeggen. Ik schrik op uit mijn gedachten. Inderdaad, mevrouw Van 't Hek laat haar teckel Kasimier altijd op hetzelfde tijdstip uit. Dan kan hij met de andere honden spelen.

'Ja, nu je het zegt, waar zou ze zijn? Ze slaat nooit een dag over.' Esmée tuurt het voetpad af.

'Ze zal zo wel komen,' zeg ik. 'Waarom zou je vroeg opstaan als je niet op tijd ergens hoeft te zijn? Of misschien heeft ze zich verslapen.'

'Nee joh, mevrouw Van 't Hek verslaapt zich nooit.' Carlijn pakt haar telefoon. 'Is het al zo laat? Ik moet spelling nog doornemen. Heb ik dit weekend geen tijd voor gehad. Viii-ckyyyyyy!'

Vicky kijkt op, maar lijkt nog helemaal geen zin te hebben om naar huis te gaan. Carlijn zucht.

'Ik denk dat we beter allemaal kunnen vertrekken, anders krijg je haar nooit mee. Bèl-loooooo!' roept Esmée.

'Spliiiiiin-ter!' roept Marit.

'Kaaaa-siiii-mier, hier!' roep ik met een hoge stem.

'Joh, ik dacht echt even dat het mevrouw Van 't Hek was.' Marit duwt tegen mijn schouder.

Ik grinnik en duw terug. Niemand kan onze oude buurvrouw zo goed nadoen als ik.

De honden rennen tegelijk naar hun baasjes toe en springen kwispelend tegen hen op. Elke keer als ik dat zie, ben ik een beetje jaloeers. Het lijkt mij ook zo leuk om een hond te hebben. Maar ja, het

mag niet van mijn ouders.
Elke keer als ik erom vraag,
zegt mijn vader: 'Mamma mia,
iek heb het al zo droek met de
restaurant!' En als ik zeg dat ik
er helemaal in mijn uppie voor
kan zorgen, zegt mijn moeder:
'En wie moet hem dan uitlaten
als jij op school zit of aan het
wielrennen bent?' Pas zei ze
dat ik wel een goudvis mocht.
Een goudvis!

Duh, hoe *boring* is dat! Daar kun je niet mee stoeien of knuffelen.
Later, als ik profwielrenner ben, neem ik een hond. Dat lijkt me helemaal te gek.

'Ik blijf het raar vinden dat mevrouw Van 't Hek niet bij het uitlaatveldje was,' zegt Marit als we teruglopen naar de Kastanjestraat.

'Ik ook.' Carlijn schopt een steentje weg.

Esmée schraapt haar keel. 'Ik heb er ook geen fijn gevoel bij.'

Ik kijk de drie meiden aan. Ze lijken echt bezorgd.

'Zullen we anders even bij haar aanbellen?' stel ik voor.

'Goed plan,' zegt Carlijn.

Ik kijk haar vragend aan. 'Maar jij moest toch nog spelling doen?'

'Dit is belangrijker dan spelling.'

Dat ben ik met haar eens. Alles is trouwens belangrijker dan spelling.

Als we bij de Kastanjestraat aankomen, lopen we meteen door naar het huis van mevrouw Van 't Hek.

Plotseling beginnen Splinter, Bello en Vicky onrustig aan hun riem te trekken.

'Waar hebben zij opeens last van?' vraag ik.

Marit legt een vinger op haar lippen. 'Sst, ik hoor iets.'

Ik spits mijn oren. Ja, nu hoor ik het ook. Het is een jankend geluid en het komt uit het huis van mevrouw Van 't Hek.

'Het lijkt Kasimier wel!' Ik ren naar de voordeur.

De drie honden beginnen hard te blaffen en te janken.

‘Rustig maar, Vicky, het komt goed,’ hoor ik Carlijn tegen haar hond zeggen.

‘Misschien kunnen jullie de honden even naar huis brengen. Anders blijven ze onrustig.’

‘Goed plan. We zijn zo terug.’

Ik zak door mijn knieën en open de klep van de brievenbus. Meteen voel ik iets nats tegen mijn vingers. Het is Kasimiers tong. Hij jankt en springt tegen de deur op.

‘Rustig maar, Kasimier, we gaan je helpen.’ Al heb ik nog geen idee hoe. Ik probeer hem een beetje te aaien, maar dat gaat best lastig door zo’n kleine opening. Waar blijven de meiden nou? Ik kijk zenuwachtig achterom. Gelukkig, daar komen ze al aan. Oké, rustig blijven, Fabio, zeg ik tegen mezelf. Ik ben een jongen, dus ik moet stoer en sterk zijn. ‘Schuif eens op.’ Carlijn wacht mijn reactie niet af en duwt me opzij. Ik verlies bijna mijn evenwicht.

Ze gluurt door de brievenbus naar binnen. ‘Ik kan bijna niets zien.’

‘Laat mij eens.’ Esmée hurkt naast Carlijn neer en houdt haar gezicht voor de gleuf. Nu kan ik helemaal niets meer zien. Ik ga maar rechtop staan.

‘Och, die arme Kasimier, hij is helemaal gestrest.’ Esmée steekt een paar vingers door de gleuf en probeert hem te aaien.

Marit zit iets meer naar achteren. Zij kan waarschijnlijk ook helemaal niets zien.

Ik pak Carlijn en Esmée bij hun schouders en druk ze naar achteren.

‘Jullie pikken mijn plekje zomaar in. Nu mag ik weer.’

Ze vallen bijna achterover, maar dat kan me niets schelen. Dat zal ze leren.

‘Zie je iets?’ Marit zit vlak achter me en leunt met haar hand op mijn schouder.

Ik tuur door de gleuf en probeer langs de opspringende hond te kijken.

Zie ik daar nou wat liggen? Ik trek mijn hoofd terug.

‘Wat? Heb je wat gezien?’ Marit kijkt me met grote ogen aan.

Ik knik. ‘Ik zag een voet in een witte pantoffel bij de keukendeur.’

‘Dat is mevrouw Van ‘t Hek!’ Marit slaat een hand voor haar mond.

‘Is ze...?’ Esmée maakt haar zin niet af.

Wilde ze ‘dood’ zeggen? Ik moet er niet aan denken.

'We moeten naar binnen,' zegt Carlijn.

'Maar hoe?' vraagt Esmée.

'We kunnen een ruitje intikken,' zeg ik. Dat zie ik weleens in films. Lijkt me best cool.

'Doe normaal! Dan zit Kasimier onder de scherven. Hebben we nog een gewonde!' Marit knijpt in mijn schouder.

'Au!' Ik wrijf over de plek. 'Heb jij een beter idee dan?'

Marit knijpt haar ogen tot spleetjes. Dat doet ze altijd als ze diep nadenkt. 'Ik weet het! Wij hebben thuis een sleutel van het huis van mevrouw Van 't Hek!' Marit springt op en voor ik het weet, is ze al om de hoek verdwenen.

'O, als het maar niet te laat is.' Carlijns stem trilt.

Ik denk precies hetzelfde, maar dat wil ik niet laten merken. Ik moet rustig blijven en haar geruststellen. Ik leg mijn hand op haar schouder. Esmée komt bij ons staan. 'Wat zou er gebeurd zijn?'

'Geen idee. Daar komen we straks wel achter, als Marit terugkomt met de sleutel,' zeg ik.

3. 112

Maandag, 8.17 uur

Waar blijft ze nou? Het lijkt een eeuwigheid te duren. Eindelijk, na lang wachten, zie ik Marit en haar moeder verschijnen. Mevrouw Luxemburg draagt een lichtroze ochtendjas en haar kapsel zit heel slordig. Zo heb ik haar nog nooit gezien. Normaal gesproken ziet ze er altijd *pico bello* uit. Maar het lijkt haar op dit moment helemaal niets te kunnen schelen. Ze rent naar de voordeur en draait hem met de sleutel open. Kasimier springt tegen haar op en blaft en jankt tegelijk. Ik til hem op. 'Rustig maar, Kasimier, we gaan je baasje helpen.'

'Mevrouw Van 't Hek!' roept Marits moeder.

Dan hoor ik iemand kreunen. Kasimier springt uit mijn armen en rent naar de keuken. Ik ren achter hem aan. Marits moeder zit op haar knieën bij onze oude buurvrouw.

'O, het doet zo'n pijn.' Mevrouw Van 't Hek ligt in elkaar gedoken op de keukenvloer. Ze grijpt naar haar heup.

'Wow, wat is hier aan de hand?' Ik kijk om en zie Cas staan, Marits broer. Hij is zeker achter zijn moeder en zusje aan gelopen.

'Cas, bel 112, nu!' roept zijn moeder.

'Komt in orde!' Cas loopt naar de hal. 'Ja, hallo, u spreekt met Cas Luxemburg. Mijn buurvrouw is gevallen. Kan er een ambulance komen?' Even is het stil.

'Kastanjestraat 41.'

'Nee, oen, nummer 43!' hoor ik Marit roepen.

'O, pardon, wij wonen zelf op nummer 41. U moet bij nummer 43 zijn.' Cas lacht een beetje. 'Fijn, bedankt, daag!' Hij loopt de keuken in. 'Ze komen er zo snel mogelijk aan. En wil jij me nooit meer een oen noemen, zusje?'

Marit maakt een snuivend geluid. 'Je bent toch gewoon megadom als je je eigen huisnummer doorgeeft in plaats van dat van je buurvrouw.'

'Jij moet gewoon je mond houden!' roept Cas.

'Cas en Marit, hou hier onmiddellijk mee op!' De stem van mevrouw Luxemburg klinkt heel streng.

'Sorry, mam,' mompelt Marit.

Cas gromt wat.

'Je gaat toch geen ruziemaken als er iemand gewond op de grond ligt.' Marits moeder strijkt wat grijze plukken haar uit het gezicht van de oude buurvrouw.

'Moeten we haar niet op een stoel zetten?' vraagt Marit.

'Nee, juist niet,' zegt mevrouw Luxemburg. 'We mogen haar niet verplaatsen. Dan maken we het alleen maar erger.'

Wat een geluk dat ze in een verzorgingshuis werkt. Ze weet precies wat er moet gebeuren en ze blijft ook nog eens heel rustig.

'Mevrouw Van 't Hek, wat is er precies gebeurd?' vraagt Marits moeder. 'Er zat een vlieg op het plafond. Ik wilde hem doodslaan, dus toen ben ik op het krukje gaan staan. Ik sloeg mis en toen begon het krukje te wiebelen en viel ik op de grond. O, het doet zo'n pijn.' Weer grijpt ze naar haar heup.

Arme mevrouw Van 't Hek. Kasimier likt haar hand. Ik aai hem over zijn rug. Hij kijkt me aan en springt tegen me op.

'Hij vindt je lief,' zegt mevrouw Van 't Hek.

4. Ambulance

Maandag, 8.31 uur

‘Ik hoor de ambulance!’ roept Marit.

Ik zit naast mevrouw Van ‘t Hek op de grond met Kasimier op mijn schoot.

‘Gelukkig, wat duurt wachten lang, hè?’ zegt Marits moeder.

Ik knik. Het leek echt uren te duren.

‘Marit, doe jij even open?’ vraagt haar moeder.

‘Okido!’

Niet veel later komen er twee ambulancebroeders naar binnen. Marits moeder loopt naar de twee mannen toe. ‘Hallo, ik ben mevrouw Luxemburg, de buurvrouw van mevrouw Van ‘t Hek.’

De mannen stellen zich voor als Piet en Walter.

‘Heb jij haar gevonden?’ vraagt Piet aan mij.

‘Ja, zoiets. Mijn vriendinnen en ik zien mevrouw Van ‘t Hek elke ochtend bij het uitlaatveldje. Maar vanochtend was ze er niet. Toen zijn we gaan kijken en toen zag ik haar liggen en toen hebben we Marits moeder opgehaald, want zij had een sleutel en toen deed zij de deur open en toen zijn we naar haar toe gegaan.’

‘Zo, dat zijn veel “toenen”.’ Piet lacht.

Ik voel mijn wangen gloeien. Wat was ik aan het ratelen. Waarom vertelde ik niet gewoon rustig wat er gebeurd is?

‘Maar eh... jij hebt dus niet één, maar drie vriendinnen!’ Walter grinnikt.

‘Ik ben jaloers!’ Piet knipoogt naar me.

Huh, denken ze nou echt dat ik verkering heb met Marit, Esmée en Carlijn? Hoe komen ze op het idee!?

Dan begint Piet met Marits moeder te praten. ‘Mevrouw Luxemburg, goed dat u haar niet hebt verplaatst. We gaan haar nu even onderzoeken. Het lijkt me verstandig als iedereen naar buiten gaat.’

'Maar we willen weten wat er met mevrouw Van 't Hek aan de hand is!' roept Marit.

Ik knik en ik zie dat Carlijn en Esmée hetzelfde denken.

'Jullie hebben gehoord wat Piet heeft gezegd. Naar buiten jullie,' zegt mevrouw Luxemburg.

'Kom.' Ik duw Marit, Esmée en Carlijn naar buiten.

'Wat *ies* hier aan de hand?' Papa staat bij de heg. En hij niet alleen. Het lijkt wel of de hele straat is uitgelopen. Een ambulance valt natuurlijk op.

Ik zie Carlijns moeder aan komen lopen met kleine Steven aan de hand. Hij is gek op alles wat vier wielen en zwaailichten heeft. Met zijn vingertje wijst hij naar de knipperende lampen op het dak. 'Kijk, mama, taatuuutaatuuuu!'

De buren staan in groepjes met elkaar te fluisteren.

‘Ik hoop echt dat het meevalt,’ zegt Marit.

Carlijn plukt aan de mouw van haar jas. ‘Dat hoop ik ook.’

Dan komt Marits moeder naar buiten. Ze kijkt verbaasd als ze iedereen ziet.

‘Mensen, willen jullie even ruimte maken? De ambulancebroeders moeten erlangs met de brancard.’

Iedereen zet een stap opzij, zodat er een pad ontstaat. De ambulancebroeders rijden de brancard heel voorzichtig over de drempel. Mevrouw Van ‘t Hek ligt onder een deken met haar ogen dicht. Ik houd mijn adem in. Zo ziet het er wel heel heftig uit.

‘Wat is er met mevrouw Van ‘t Hek aan de hand?’ vraag ik.

Mevrouw Van ‘t Hek opent haar ogen, glimlacht en sluit haar ogen dan weer.

Marits moeder staat naast de brancard. ‘Ze heeft waarschijnlijk haar heup gebroken.’

‘O, wat erg!’ Esmée slaat een hand voor haar mond.

Papa loopt naar Marits moeder toe. ‘Kan *iek* wat doen?’

Ik rol met mijn ogen. Wanneer leert hij nou eens normaal Nederlands te praten? Ik schaam me kapot.

‘Dat is heel lief, maar ik blijf bij haar. Iedereen kan gewoon naar huis gaan.’

‘Mam, wil je zo naar het ziekenhuis?’ Marit wijst naar de ochtendjas van haar moeder.

Marits moeder kijkt naar beneden en voelt aan haar kapsel. Dan pas lijkt ze te beseffen wat Marit bedoelt. ‘O, wat verschrikkelijk! Ik zie er niet uit!’

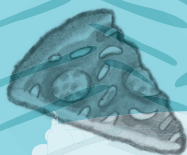
Haar wangen worden vuurrood. Marit heeft dat dus niet van een vreemde.

Piet glimlacht naar Marits moeder. ‘O, mevrouw, we zijn wel wat gewend, hoor! Soms rennen mensen ons in hun ondergoed tegemoet.’ Ik schiet in de lach. ‘Echt waar?’

‘Ja, hoor, dan zijn ze zo in paniek dat ze vergeten dat ze verder niets aan hebben.’

Walter kijkt Marits moeder aan. ‘Kleedt u zich eerst maar even om, hoor. Wij kunnen nog wel even wachten.’

‘En jullie moeten hoognodig naar school. Hup!’ zegt Carlijns moeder.
‘Hup, hup, hup!’ roept kleine Steven vrolijk.
Ik kijk op mijn telefoon. De tweede bel is allang gegaan. Wat maakt het dan uit dat we nog iets later komen?
‘Kom op, jullie pakken nu je fiets en gaan naar school. Jullie zijn al veel te laat,’ zegt Carlijns moeder.
‘Okeeejjjj.’ Carlijn zucht. ‘Gaan jullie mee?’
Ik knik. Er zit niets anders op. Dat lijken Esmée en Marit ook door te hebben.
‘Fabio, wil je nog even hier komen?’ Eén van de ambulancebroeders wenkt me.
Ik loop naar hem toe.
‘Mevrouw Van ‘t Hek wil je wat vragen. Ga maar even naar binnen.’
Ik stap de ambulance in en loop naar haar toe. Ze legt haar hand op mijn arm. Ze ademt zwaar. ‘Fabio, zou jij voor Kasimier willen zorgen?’
Hoor ik dat goed? Vraagt de buurvrouw nu of ik voor haar hond wil zorgen? Maar natuurlijk wil ik dat! Ik knik enthousiast.
‘Dat betekent heel veel voor me, Fabio.’ Ze laat mijn arm los en sluit haar ogen weer.
‘Wat vroeg ze?’ vraagt Marit nieuwsgierig als ik de ambulance weer uit stap.
‘Vertel ik zo wel.’ Ik loop naar papa toe.
‘Papa, mevrouw Van ‘t Hek vroeg me net of ik voor Kasimier wil zorgen.’
‘*Mamma mia!* Dat kan toch niet!?’
‘Maar je vroeg net nog aan Marits moeder of je wat kon doen.’
Hij schudt zijn hoofd en wrijft over zijn gezicht.
‘Het is maar voor een poosje. *Please!* Ik kijk hem met puppy-ogen aan. Papa zucht eens diep. ‘Je hebt gelijk. Wij zullen voor *de* hondje zorgen.’
Het kan me nu niet schelen dat papa iets verkeerd zegt. Ik ben veel te blij. ‘Yes! *Grazie*², pap!’
‘Ja, ja, het *ies* al goed. Ik moet alleen nog wel even met mama overleggen.’
Mama zal het vast goedvinden. Toch?

FABIO

De klimmende wielrenner

Fabio is elf jaar en gek op wielrennen. Hij droomt ervan ooit mee te doen aan de Tour de France en de gele trui te winnen. Fabio blijkt klimtalent te hebben en mag mee op trainingskamp in Oostenrijk. Maar hoe moet hij dat ooit betalen en is hij daar wel fit genoeg voor? Gelukkig weten zijn vriendinnen Marit, Carlijn en Esmée raad!

Henriët:

'Net als Fabio vind ik wielrennen supertof!
Veel plezier met dit boek!'

ISBN 9789026625848 NUR 283

9 789026 625848

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT